

VÁŽENÍ TRUHLÍČÍ a ostatní hosté

průpovídky ze hřbitovů a krematorií

posbíral, vybral a zapsal

LADISLAV MUŠKA

Vážení ostatní hosté!

Nejsem autorem těchto textů a ani bych si možná nepřál být z toho podezírán. Nenapadl mě ani jeden z výroků, které budete číst. Žádný jsem si nevymyslel, i když jsme se o to pokoušeli.

Pod tím plurálem se skrývá takzvaná „grilparta“. Tak přezdívali divadelní kolegové skupince zpěváků, orchestrálních hráčů a varhaníků, kteří podstoupili příslušné kvalifikační zkoušky a účinkovali při pohřebních obřadech v krematoriích.

Peněz za to moc nebylo. Částečně nás s tímhle chlebem vedlejším smiřoval fakt, že – když po nás pozůstali zrovna nechtěli, abychom hráli Vesničko má, a dali nám pokoj – bylo to jediné místo, kde jste si mohli zopakovat klasický, romantický ba i operní repertoár. A pak – byli tu neprofesionální řečníci zvenku...

Nejvíc jsme se těšili na důležité soudruhy z fabrik a institucí, kteří se domáhali práva promluvit u rakve zesnulého a leckdy z toho bylo politické školení tak pitomé, že klasikové marx-leninismu se v hrobě chytali za hlavu.

U dobrovolných řečníků z „jézédé“ a vůbec z vesnic, kteří se přišli ke katafalku rozloučit ze sousedské ochoty, šlo o snahu promluvit co nejkrásněji, nejvznešeněji a nejdůstojněji, překročit každodenní všednost i sebe sama. Vznegli se někdy do tak vzdálené vyjadřovací roviny, až v ní zabloudili. U venkovských velebníčků se to možná dělo z opravdové křesťanské lásky... Měli jsme už své typy, rotory, kteří mluvili na pohřbu, kdykoli v jejich podniku nebo v obci někdo umřel. V takovém případě byly připraveny tužky a notové sešity, na jejichž čisté stránky jsme výroky řečníků zapisovali – někdy všichni pří-

tomní na kůru, aby se to stihlo. Těmi zápisy se mohu prokázat.

Po některých řečnických perlách jsme však na tom byli tak, že hráč na lesní roh neudržel dech a vyráběl pauzy, nad varhanami plula rozchechtaná tvář operního dirigenta, a níže podepsaný zpěvák se štípal na jistém citlivém místě, aby vůbec byl schopen nasadit tón. Tím chci dokumentovat, že všechny výroky jsou autentické.

Čtěte a zkuste si představit místo a atmosféru, za nichž byly proneseny. Buďte rádi, že se štípat nemusíte.

Ladislav Muška

VÁŽENÍ TRUHLÍCÍ A OSTATNÍ HOSTÉ

Tvůj odchod pokazil dnešní krásné počasí...

Ano, drazí přátelé, na tomto místě klidu stojíme v pohnutí.

Tak jako noc má své ráno, tak i život má své smutné chvíle, z nichž jednu právě prožíváme.

Moc boží se neprojevuje v tom, aby se nám vedlo lépe. A tak až se budeme dívat na svět od božího trůnu, budeme chápat jeho složitosti daleko snáz.

Vážený soudruhu, život, který jsi tolik miloval, skončil. Máme účast s tvou ztrátou.

Čas se neohlíží, aby nám způsobil neocenitelnou ztrátu.

Zákon zániku se právě naplnil a my provázíme našeho soudruha tam, kam už není návratu.

Jeho život byl neobyčejný, to však neznamená, že nebyl prostý a bohatý.

Byl samotář, ale ve společnosti byl oblíben.

Byl oblíben pro své krásné vlastnosti, kterých bylo poskrovnu.

Před námi leží soudruh, který skončil svůj život v nízkém věku.

Náš soudruh zemřel, když dožil svůj život.

Až neuneseme dále štafetu života, předáme ji dalším tvým jménem.

Byl to soudruh, který znal sám sebe, a osud jej odvolal z kruhu své milované rodiny.

Jsou to smutné chvíle, když osud vytrhne z kruhu svých přátel dobrého člověka.

Složil zbraň teprve tehdy, když mu ji smrt vyrazila z rukou.

Byl to takový soudruh v letech dospívání.

Tady založil svůj domov, aby zabezpečil život svých milých – manželky, která záhy zemřela.

Narodil se v Německé demokratické republice a do našeho krásného Severočeského kraje se přestěhoval již za Rakouska.

Tvoji odbojovou činnost dovedl ocenit i nepřítel – a tak ses ocitl v Terezíně.

Své zkušenosti železničáře uplatňoval i ve všech funkcích, nejen jako předseda národního výboru, ale i při zakládání zemědělských družstev.

Sedmadvacet let pracoval na šachtě v Úžině a z toho dvaatřicet let bydlel v Třmících.

Pracoval na těžkém pracovišti k plné spokojenosti se žíravinou.

Pracoval čtyřicet let na dole Prezident Gottwald, který byl dříve znám jako Ksindl.

Listí spadlo, napadl sníh – a všude je ticho, protože příroda se položila v spánek.

Vyučil se v kyselině sírové, kde dokončil své studium maturitním vysvědčením.

Už jen z prospektu jeho sociálního zařízení...

A teď vás všechny žádám, abyste povstáním uctili našeho pozůstalého.

Byl to jen prostý, obyčejný dělník. A přece – když jsme si vloni před volbami dělali s manželkou žebříček těch nejlepších v naší obci, kdo byl na jeho špici? On, Kracík! Ten prostý dělník! Ale žádné funkce neměl. A proč? Protože byl houbař. On vzal raději ten svůj klacek a šel do lesa. A přece: kdyby tento Kracík, tento prostý dělník, kdyby byl býval prezidentem, dařilo by se nám určitě mnohem lépe! Nebo kdyby byl aspoň dělal soudruhu Husákovi pomocníka...

Tam nahoře mezi hvězdičkami, kde se ztrácí Večerníček, povídá si nyní váš dědeček se svým panem řídícím.

Sloužil v Pohostinství lidem, kteří jeho pomoc potřebovali.

Pracoval jako prokurátor – měl rád lidi a lidé měli rádi jeho.

Život měl krušný. A dnes, když se již mohl míti lépe, odchází.

Náš drahý zesnulý vtéká do moře věčnosti.

Narodila se a umřela. A to je, drazí přátelé, zákon přírody, proti kterému zatím nemůžeme nic dělat.

Květ polní, tráva, strom je položivá hmota, kdežto člověk je živá hmota, která se rodí ze živé hmoty. Nakonec člověk jako živá hmota narozená ze živé hmoty zase umírá. Buď poslední dny svého života stráví v hrobě, kam je uložen, nebo končí v kremaci na roštu, kde se stane popelem. Ale člověk zůstane živá hmota, i když z něj nezůstane nic. Neloučím se s naší babičkou, která leží v rakvi, protože tam je jen živá hmota. Ale loučím se s její duší, i když lidé vzdávají poctu dnes jen neživé hmotě. Myšlení člověka se vyvíjí v mozku a mozek je část těla. Kdo nevěří v Boha, jako státníci, velebí jenom mozek, tedy zase jenom živou hmotu.

Byl vždy společensky upravený.

Váš zesnulý odpočívá na řadě dobrých skutků.

■ ■ ■

Jeho dík zůstane za to, co pro nás udělal.

■ ■ ■

Narodil se ve dvacetšestém roku.

■ ■ ■

Chtěl bych se rozloučit s tebou i s tvými kamarády, kteří tu stojí čestnou stráž.

■ ■ ■

Především se loučí s vámi, se svojí manželkou a ze své rakve volá: Sbohem, Jiříčko! A vy, drahá manželko, mu nyní poděkujte za všechny ty jistě přečasté projevy lásky...

■ ■ ■

Jménem zesnulé rodiny vám všem děkuji za smuteční projev.

■ ■ ■

V posledním okamžiku vše malé, malicherné mizí.

■ ■ ■

Mně pak dovoďte, abych poděkoval jménem manželky obou synů...

■ ■ ■

Nakonec bych vám chtěl ještě popřát, abyste na našeho soudruha kamaráda nezapomněli.

■ ■ ■

Pocházela z Českých Budějovic a svému rodnému Severočeskému kraji zůstala věrná až do své smrti.

■ ■ ■

Svěřili jste tělesnou schránku vaší zesnulé zaměstnancům krematoria k zpopelnění a mne jste povolali místo Ježíše Krista, abych její duši doprovodil před boží trůn.

■ ■ ■

V armádě byl zařazen do jednotky zákopníci.

■ ■ ■

Byl těžce raněn pod Duklou, kde se ukrýval v křoví.

■ ■ ■

Dětství měla těžké – měla jedinou dceru, jiné příbuzné neměla.

Zesnulá byla socialisticky čistá soudružka.

Celý svůj život věnovala rodině a dceři, a protože neměla děti, pečovala o děti i vnoučata svých známých.

Měla šest dětí, takže to jistě neměla se svým manželem lehké.

Měla dva syny. Staršího ovšem před čtrnácti lety pochovala, proto je tolik vnoučat a pravnoučat.

Vždyť těch výsledků její lásky je tolik! Jedenašedesát potomků tady zanechala – a to už je takové číslo, že se rozum zastaví.

Dlouhá léta pracovala jako vrchní sestra na patologickém oddělení krajské nemocnice a obětavě tam vždy hájila politiku strany.

Budeš nám scházet. Vždycky, když jsme šli kolem, byli jsme zvyklí se ti dívat do okna...

Měla ráda lidi, i když byla často zaneprázdněna.

Ve svém domku chovala slepice a šila pro lidi.

Po celý svůj dlouhý a plodný život věnovala každou svou volnou chvíli péči o tu svoji zahrádku.

Zemřela po dlouhé, těžké nemoci ve věku jedenašedesáti let a zanechala tady truchlícího manžela, se kterým prožili padesát šťastných let.

Byla-li požádána o cokoli, ráda a poctivě všem vždycky vyhověla.

Měla pozorný vztah k lidem, které měla ráda.

■ ■ ■

Bude nám chybět její jadrná mluva.

■ ■ ■

Modleme se, aby Bůh vysvobodil naši manželku...

■ ■ ■

Měla pěkný poměr s celým naším kolektivem.

■ ■ ■

Ona věděla, co je to melodie. Ona věděla, co je to láska – a učila se to již od útlého dětství.

■ ■ ■

Byla nás všech – a to je, drazí přátelé, krásný osud, který nemůže jen tak vymizet z paměti lidí.

■ ■ ■

Kniha života zesnulé je obrazem toho, jak se dívala na své povinnosti nejen k manželovi, ale i k ostatním příbuzným.

■ ■ ■

V posledních letech začala projevovat potíže, které si během života nastřádala.

Zde bych chtěl zdůraznit, a to kladně zdůraznit, že zesnulá dávala pravidelně svou tekutinu nejcennější zdarma.

Vzpomeňme si často na naši zesnulou, protože my, až tu budeme ležet na jejím místě, si to také budeme přát.

Mně pak dovozte, abych poděkoval delegaci Potravin za účast na dnešním obřadu.

Byla čínorodým člověkem, který si celým životem vyslovil naše uznání – pracovala jako uklízečka československo-sovětského přátelství.

Před odchodem do důchodu pracovala jako prodejna Jednoty.

Nebylo by snad ani na místě, abychom říkali, že neměl žádné zásluhy. Vždyť on dělal co mohl. On vždycky věděl, co má komu říct.

Můžete mi zahrát Když kvetly jiřiny? Víte, ta moje byla Jiřina...

Hledáme útěchu ve slovech útěchy, ale tuto útěchu možno hledat jenom ve slovech útěchy.

Doufám, že tento obřad nebude chvílí posledního aktu vaší lásky k zesnulé.

V tom, co produkujeme, láska vylučuje. Bůh stvořil v Genesi svět docela dobře. Život zde na zemi, to je jen taková přechodná přestupní stanice, kde se dává definitivita pro věčnost ne naráz, ale postupně. A naše zesnulá? Té už je teď jistě všechno jasné.

Víte, my jsme taková muzikantská rodina a otec měl rád Nedokončenou od Beethovena.

Mohli byste zahrát takové to Allegro z Novoměstské symfonie?

Hrajte si, co chcete, tatínek byl stejně hluchej.

Zemřel příliš brzo a neočekávaně, ale zřejmě tím nejpřirozenějším způsobem.

Byl nejen pravdatný myslivec, ale i soudruh. Měl rád socialistickou přírodu, nyní zničenou.

Život chce živé lidi a právo na smrt má jen ten, kdo dooral svoji životní líchu.

Poslední, dobou bydlela v Dolankách, kde prožila celý svůj život.

Byla dcerou chudých rodičů, kteří se zabývali domácí prací.

Právě nyní, kdy provádíme odchyt zvěře, ty odcházíš.

■ ■ ■

Byla vždy ochotná rozdělit se s každým o starosti života.

■ ■ ■

Měl jednu sestru a středoškolské vzdělání.

■ ■ ■

Velmi miloval obě své snachy.

■ ■ ■

Pracoval jako ta včelka od slunka do slunka.

■ ■ ■

A přece zde zůstanou soudruzi, kteří nezapomenou na chvíle s ní strávené.

■ ■ ■

A proto vás, všechny pozůstalé i smutné hosty, prosím:
připusťte naše upřímné blahopřání.

■ ■ ■

Narodil se se čtyřmi svými sourozenci.

■ ■ ■

Zanechal zde manželku, kterou jsme tady však bohužel před čtyřmi měsíci pochovali.

Jeho zálibou byla radost z dobře vykonané práce.

Na Prahu nikdy nezapomněl, protože Praha je věčná, nic v ní nepomíjí, nezaniká, živí se tam stále potkávají s mrtvými.

Zanedbanost bytového fondu, špatné materiální zásobování – to byly podmínky, před které jej strana na konci života postavila.

Velice nerad se ti přicházím na toto místo naposledy poklonit.

Pracoval ve středisku zamrazování, kde byl vedoucím kolektivu Brigády socialistické práce.

Byl to takový malý domácí kutil, který se plně věnoval manželce.

■ ■ ■

Znal cenu funkce, kterou vykonával.

■ ■ ■

Byl dlouhá léta naším dlouholetým členem.

■ ■ ■

Jeho koníčkem bylo mimo jiné zahrádkaření, rybaření a také gynekologie.

■ ■ ■

Nápis na stuze u věnce:

– Na rozloučenou Bufetáci.

■ ■ ■

Pro nás, kteří nevěříme na náboženské pověry, život smrtí doopravdy končí.

■ ■ ■

Měla ráda své zetě, a tak si celá rodina dobře rozuměla.

■ ■ ■

Dříve pracovala v zemědělství, ale jejím hlavním posláním byla péče o domácnost.

Lidé ho měli rádi pro jeho společenský vztah a tak mu nezbýval čas na různé koníčky.

Pracovala u ČSD, později u lidového soudu a ve Spolku pro chemickou výrobu, obor glazura, která odešla do důchodu...

Spojil svůj život s dílnami ČSD.

Byla mu svěřena očistná komise od kolaborantů a zrádců.

Do naší obce se přistěhovala, aby ošetřovala dobytek a stala se babičkou.

A jeho záliba? Mimo rodinu – koně.

Byl vždy v první řadě, byl vždy tam, kde bylo jeho práce zapotřebí a byl oblíben, protože celá ta dlouhá léta pracoval v našem podniku na jednom pracovišti.

Jeho největší zálibou byla láska k tetě Miladě.

V době starostí o rodinu a hospodářství v něm vykrytalizoval pokrokový názor, a tak záhy vstoupil do strany a pomáhal založit zemědělské družstvo.

Od svého dětství ji rodiče vedli k práci.

Loučím se s tebou jménem komunistické strany i všech dalších přátel.

Mnozí z nás si pamatujeme na období první republiky a protektorátu, který mu nedovolil své schopnosti.

Trpké životní zkušenosti jej přivedly do řad Komunistické strany Československa jako obětavého pracovníka Požární ochrany.

■ ■ ■

Dotlouklo jeho zlaté srdce i ruce.

■ ■ ■

Velmi upřímně, ale zato naposled ti děkujeme.

■ ■ ■

Byla letitou členkou diabetiků a vykonávala i funkce.

■ ■ ■

Organizoval vše, co bylo v naší společnosti třeba.

■ ■ ■

Při poruchách spěchal vždy vlastnoručně na pomoc.

■ ■ ■

Jak tiše žil, tak tiše odešel a nebyl ani cejtit.

■ ■ ■

Rád se vyžíval se šesti vnoučaty, vždyť stál celý život na straně pokroku a míru.

Byl členem Svazu drobného ptactva, kde byl často vyhodnocen jeho exemplář.

Manželka mu byla trpělivou svědkyní o boží lásce.

Měl rád přírodu, a tak byl členem zahrádkářů, našich rybářů a pochopitelně i odborového hnutí.

Tento vyhraněný třídní postoj formuloval i jeho vztah k rodině.

Bože, dej nám povážit, že i my jednou musíme zemřít, a do té doby nám zde přeje žít.

Dovolte mi jménem zesnulého, jménem pozůstalých i jménem vás všech vzpomenout na život zesnulého.

Svojí usilovnou prací vyjadřoval vztah k dnešku.

V důsledku podlomeného zdraví vystřídal několik bydlišť a zaměstnání a všude byl příznivě hodnocen.

Byl jsem požádán, abych soudružce poděkoval za příkladný poměr k spolupracovníkům.

Po odchodu do důchodu se zapojil do pracovního procesu.

Většinu svého života, prakticky od svého dětství, byl v invalidním důchodu.

Byl stále agilní: při požárech i při schůzích nikdy nechyběl. Vždycky uměl zpestřit každou situaci.

Občas měl i na kahánku, ale všechno s úsměvem překonal.

Jako kriminalista třídě řešil problémy společnosti.

Pracoval jako mlátičkář, a tak se dostal do každé rodiny – i v okolí.

Měli jsme ho rádi i přes svůj pokročilý věk.

Došlo k takové nehodě. Uklouzl, a protože jeho kosti byly narušeny svou přísnou životasprávou, onemocněl a záhy takovým banálním způsobem zemřel.

Hrdlo se zajíká slzami.

My, kteří usilujeme o šťastný život našich dětí, víme, že ztrácíme obětavého funkcionáře.

Naše zemědělství v něm ztrácí jednoho ze svých členů a obhájců.

Narodil se jako nejmladší bratr třech sestřiček, které ho provázely celé dětství.

Jenom vlastní píle mu pomohla k chystaným zkušenostem.

Prokazovala, že je hodná titulu učitelky naší socialistické vlasti.

V letech 1948–50 a 1968–70 zastával funkci předsedy akčního výboru Národní fronty. Stál vždy skromně v pozadí jako řadový voják.

Jednomu synovi poskytla dokonce vysokoškolské vzdělání, čili je doktorem.

Jezdil traktorem, později přestoupil do živočišné výroby, kde pracoval jako rolník.

Pracoval jako předák na mokřém provozu a pro jeho výsledky byl často hodnocen.

■ ■ ■

Zúčastňoval se veřejného života a za jeho činnost býval často vyhodnocen.

■ ■ ■

Až do posledního stáří nedokázala být nemocná.

■ ■ ■

Velmi rád hrál v rohu prodejny šachy. Tam se odehrávaly opravdové bitvy jeho života.

■ ■ ■

Mile pečovala o všechny svoje zákazníky.

■ ■ ■

Tato ztráta postihuje nejvíce ty, kteří si uvědomují, že už se s ní nebudou moci nikdy potěšit.

■ ■ ■

Jako obětavý funkcionář byl odchován Komunistickou stranou Československa.

■ ■ ■

Jeho aktiva převyšují případné nezdary, které jsou součástí života.

Svou energii dělil mezi stranu a společnost a volné chvíle trávil na zahradě, která mu byla vším.

Obdržel údemickou knížku a odešel do invalidního důchodu.

Pokoušel se o komponování vlastních drobných skladeb.

Život ho odvolal v poměrně mladém věku, nedávno oslavil třiaosmdesáté narozeniny.

Rád pěstoval ovoce a pěstoval také svoje zdraví až do konce.

Odchází od nás navždy, i když tu zanechává to, co jsme měli nejraději – svoji manželku.

■ ■ ■

Ve sportu se vyžíval od svých třicátých let svého věku.

■ ■ ■

Měl velkou lásku k přírodě i všemu živému, co jej obklopovalo.

■ ■ ■

Oč byl přísnějším tátou, o to byl laskavějším otcem.

■ ■ ■

Byl jediným zlepčovatelem v severočeském kraji v oboru masokombinát, kde pracoval jako údržbář.

■ ■ ■

Jeho ztráta je téměř neúnosná. My jsme se tu všichni sešli, abychom potěšili jeho opuštěnou manželku.

■ ■ ■

Jeho jediným náboženstvím byla víra v sebe, v dobrého člověka. A tato víra ho přivedla do řady Komunistické strany Československa.

■ ■ ■

Jsme na kruté schůzce, abychom se rozloučili.

■ ■ ■

V těžkých dobách poválečného osvojování českého pohraničí se jako národně spolehlivá osoba ujal národní správy.

■ ■ ■

Staral se i o svou již zemřelou manželku.

■ ■ ■

Byl tak prostý jako jeho rakev. Je to již několikátý skon našich členů.

■ ■ ■

Byla to jeho matka, která mu dala při narození jméno.

■ ■ ■

Prázdná sklenice nebyla smyslem jeho života...

■ ■ ■

Milý příteli! Tys mnoho nestonal. A žel už nezastůněš.

■ ■ ■

Svoji schopnost mít rád osvědčil svým sňatkem.

■ ■ ■

V té době se stala novou náplní jeho pracovního života láska ke stavebnictví a těžkým stavebním strojům.

Svůj život, ano, přátelé, skoro celý život dokázal žít náš pozůstalý v Podkrušnohoří....

Symbolicky jsou tu dnes s námi přítomny i všechny ty tisíce buldozeristů, bagristů, jeřábníků, prostě stavám, kterým byl přísným, ale zároveň dobrým a spravedlivým učitelem.

Přejeme ti všechno nejlepší tam v neznámu – nebo kde to vlastně seš.

Smrt, jejíž přízrak v nedaleké budoucnosti se již rýsoval před očima nemocného, nakonec přepadla zesnulého nečekaně a odvedla jej do svého království.

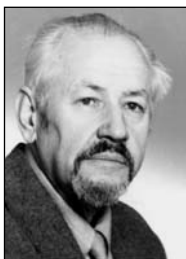

Na základě intriky zlého člověka byl perzekuován.

Ten nepoznal pravé štěstí, kdo vedle své každodenní poctivé práce nevěnoval svůj volný čas boji proti pravicovému oportunismu.

(Náhrobní nápis na střekovském hřbitově, odstraněný po roce 1989.)

LADISLAV MUŠKA

spisovatel

Narozen 17. září 1928 v Semilech. Vyučil se sladovníkem, při zaměstnání vystudoval v Praze operní zpěv. Téměř 40 let byl členem ústecké opery.

Prozaik, dramatik, recenzent, redaktor. Spolupracuje s tiskem, rozhlasem, TV. V období normalizace měl ve vydávání a tvorbě jako takové dvacetiletou nucenou pauzu... jen pro divadlo tvořil pod pseudonymem. Je členem Obce spisovatelů v Praze, předsedou Severočeského klubu spisovatelů a členem Casanovské společnosti. Získal několik ocenění v různých literárních soutěžích, například I. cena za pohádku *Jak labuť tančila v Labutím jezeře* (Praha 2000 – Evropské město kultury, kategorie profesionálové). Žije v Ústí nad Labem. Jeho literární práce jsou přitažlivé jiskrným humorem a lahodnou češtinou.

Z TVORBY

Na silnějším konci prutu (SN, Liberec 1962), *Pohádky z hubaté pohody* (SN, Liberec 1965), *Amorek má mušku*, aforismy, (Horák, Ústí nad Labem 1991), *Kočky přes cestu* (Magnet, Praha 1991), *Příběhy stříbrných rybníků* (Blahoslav, Praha 1993), *Casanova píše Lorenzu da Ponte* (Kapucín, Duchcov 1994), *Vážení truchlíci a ostatní hosté* (vydáno opakovaně, naposledy Levné knihy 2010), *Malířův kocour a kocourův malíř* (Blahoslav, Praha 1994), *Zápisky z cest za tajemstvím ostrova žena* (Fabio, Louny 1997), *Dovolíte, signore Giacomo?* (Kapucín, Duchcov 1998), *Jediný na světě* (Fabio, Louny 1998), *Ostrov u čtyř olší* (Albatros, Praha 1999), *Hrůzy ústecké opery* (vydalo Město Ústí nad Labem, 2000, ilustrace Miloš Nesvadba), *Můj táta Bivoj* (Městská knihovna v Semilech 2000, ilustrace Vladimír Komárek), spoluautor knížky aforismů *Postřehy* (vydalo nakl. Luděk Kovář – Gumruch DTP, Praha, prosinec 2000), *Co dům dal*, aforismy (Louč 2001), *Zlato* (Kapucín, Duchcov 2003), *Bílé myšlenky* (s Marcelou Zlatohlávkovou, SVK v Ústí n. L. 2004–2005), *Ve věku náhradních dílů* (SVK v Ústí n. L. 2006), *Má přítelkyně a já včetně psa Maxmiliána* (SVK v Ústí n. L. 2006), *Příběh pravdivý o životě a hrdinské smrti draka Šarkakraše* (SVK v Ústí n. L. 2008), *Nenechám si tě vzít* (SVK v Ústí nad Labem 2008), *Veronika vražednice: koncert pro sekyru s doprovodem lidových*

nástrojů (Dauphin, Praha 2009), *Přestupní stanice štěstí* (Dauphin, Praha 2010), *Odstřel* (Dauphin, Praha 2011), *A bůh si zastřel tvář* (Balt-East, Praha 2012), *Penzion pro dámy* (Dauphin, Praha 2014), *Co je, oč tu běží* (SVK v Ústí n. L. 2014).

Dále je spoluautorem řady sborníků, recenzuje poezii i prózu.

Je nositelem Ceny primátora za přínos ústecké kultury, Ceny Jiřího Marka za nejlepší detektivku roku a Ceny Havrana za nejlepší povídku roku.

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Ladislav Muška

VÁŽENÍ TRUHLÍCÍ A OSTATNÍ HOSTÉ

Sazba a obálka: Dušan Žárský
V elektronické podobě první vydání
Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz
v roce 2015

ISBN: 978-80-86725-50-5